

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок № 10, II. пов. Конто почт. шл. 143.322. Адреса для телеграм: «Діло», Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем Рукописи не звертається.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в край 450 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 750 ал., Австрії 750 ал. — Зміна адреса 1 зом.</p>	<p>В СПРАВІ ОГолошень ЗВЕРТАТИСЯ до АДМІНІСТРАЦІЇ ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.</p>
--	---	---

Надії й обіцянки.

Дискусія в сенатській скарбово-бюджетній комісії. — М.н. Клярнер заповідає рівновагу бюджету. — Прийнятий бюджету в комісії. — Податкові залежності мусять бути стягнені! — Надії й обіцянки міністра земельних реформ.

Варшава, 28. червня 1926.

Сьогодні на засіданні сенатської скарбово-бюджетної комісії розглянуто над бюджетовою провізором на третій квартал цього року. Справу реферував пос. Бузек, що поставив внесення на ухвалення будж. провізорії в урядовій стилізації. Після реферату розвинулася дискусія, в якій перший забрав слово мін. Клярнер.

Він підкреслює, що найбільшу вагу приває до рівноваги бюджету, зазначаючи, що наскільки влітку удержатись активність торговельно-бізнесу і стабілізація урядової політики, то бюджетовий дефіцит у сумі 190 міль. зол. буде вирівняний. Міністер не підє шляхом інфляції, але прямуватиме до ошадностей через реорганізацію адміністрації і піднесення доходів з державних підприємств. Обговорюючи бюджет, міністер звернувся увагу, що досі надто велика була перевага видатків консуційних над видатками продуктивними, які тільки через інвестиції починаються до розвитку господарського життя. Це відношення при бюджеті в сумі 1 мільярда 700 мільонів зол. виявляється у 175 мільонах золотих на видатки продуктивні. Вкінці Клярнер звернувся увагу комісії на вплив доларів до державних кас і заявив, що прямуватиме до обниження процентової стопи.

Після промов кількох сенаторів комісія прийняла бюджетову провізорію в урядовій стилізації без ніяких змін.

Уряд заперечує вісти про уморення податкових залежностей за рр. 1924 і 1925 тим податникам, що до 1. серпня заплатять податок за р. 1926. Буде видана амністія тільки за податкові кари, а не за залежності.

Міністер земельних реформ Вітольд Станевич вилословив у Вильні на пресовій конференції довшу промову, в якій заявив, що він у справі земельної реформи багато не обіцяє, бо в цій справі було вже й так забагато обіцянок, а реально зроблено дуже мало. Міністер заявив, що за демократизацією земельних відносин у Польщі, бо це вже напівправда з польською державою широкої маси селянства, особливо на сході. Ця демократизація скріпить незвичайно силу й державність польську. Переведення земельної реформи є кінцеве ще й з мотивів соціальних і господарських. Міністер заповів переведення земельної реформи, уважаючи переводження її шляхом еволюції, отже виласненість з деяким відшкодуванням, за рік неможливу. На це зрештою це згодиться дрібний селянин. Трагуючи примусовий викуп як карну санкцію супроти опірних земельних власників, міністер заповів, що в найкоротшому часі видасть виконавчі трипси до земельного закону. Крім того Станевич обіцяв упорядкування тих справ, що викликають недоволення і підіривають авторитет держави. До цих справ він зачисляє передовсім неупорядковані земельні відносини осадників, і то як цивільних, так і військових. Вкінці міністер

заповів широку акцію в справі комасаций і з тою метою в найближчих днях він думає знести зовсім у «Малопольщі» і на східних землях високі комасацийні оплати.

Кроваві віча ППС.

Варшава, 28. червня 1926.

На неділю 27. червня ППС зорганізувала в Польщі ряд віч у справі розв'язання союму та негайного розписання виборів. Такі віча відбулися в Гіорозлаві. Після віча уформувався похід, але поліція заступила дорогу. Поліц. аспірант зіавляв постріли. Було трьох робітників убитих, дев'ять тяжко ранених, дев'ять легше ранених. Поліція ранених було шість. На місце події приїхали судові власті і з Познаня начальник безпечности повітового уряду.

В доді на ринку зібралось 28. червня кілька тисяч робітників, щоб в похід піти на пл. Свободи, де мала відбутись демонстрація за розв'язанням союму. Вже на ринку прийшло до сутички з комуністами й групою незалежних соціалістів (Дробнерівцями), які хотіли розбити віче й похід. Мільйон ППС звала справжній бій, в якому остало на вулиці ранених двадцять кілька комуністів і незалежних. Двох відвезено до шпиталю.

В Барановичах відбулося в неділю віче за розв'язанням союму. Староста не дозволив відбутись похід, тому учасники зібрались чіркями, щоб віднести прапори до проф. союзу. Кілька поліція кинула на учасників. Счинилась метушня, було багато потурбованих, один ранений.

У Варшаві в заг. театрі 28. червня відбулося віче ППС. Ухвалили резолюцію, в якій м.н. допомагають розв'язання союму, розписання виборів і заявляються за призначення президентів річноположити права розв'язувати сойм. На вулицю вийшло багато комуністів, які старались розбити віче. Перед театром прийшло до сутички між комуністами і міліцією ППС. Урядовці політ. поліції арештували кільканадцять комуністичних провідників.

Підвищення кари Ст. Паньчишніков.

Варшава, 28. червня 1926.

Апеляційний суд розглядав зажадання прокуратора окружного уду проти присуду, який засуджує на півтора року Степана Паньчишнікова зі Львова, обвинувач. в співучасті намаганню ульнення Багінського й Весоркевича з військової в'язниці. Після переведення розправи апеляційний суд підвищує Паньчишнікову кару на чотири роки.

За повну амністію.

Як відомо, теперішній польський уряд заповів амністію для всіх політичних і кримінальних злочинців. Потім польська преса принесла деякі корективи в цій справі. На основі найновіших відомостей амністийний законопроект обіймає тільки дарування кари за помірні проступки, а широко заповіджена амністія для політичних переступників має обняти перш за все позаміжних нині в тюрмах патріотів з польської правниці і нібито тих, що вже засуджені за участь (!) у польсько-українській війні, а також політичних емігрантів у Чехословаччині, Австрії та Німеччині. За те амністії не торкалась тих, що засуджені за комунізм.

Як би там не було з тією амністією, то слід ствердити на основі минулих амністій, що й теперішня буде обставлена такою масою всяких застережень, буде передбачува-

Поширюючи кліт: «Сай до свого» і здійснюючи «розбудову нашого економічного життя», ставмо на реальний шлях.

Не хочемо ніяких жертв від нашого Громадянства. Бажаємо тільки, щоб пересвідчилося, що в своїй установі одержить товар якнайкращий і по приступних цінах. Річ зовсім природна, бо

Кр. Мол. Союз «Маслопрод» в Стрию

зі своїми складами у Львові, Стрию, Станіславові, Самборі, Перемишлі і Золочеві є великим підприємством та побирає товар з першої руки, вироблений під доглядом союзних техніків. 1866 9-13

ти таку силу вишків, що кінець-кінців стане хіба пародією амністії. Таке трактування справи викликало вже тепер занепокоєння навіть у деяких групах польських лівих партій.

У Варшаві, як нас інформують, оснувався на днях міжпартійний комітет боротьби за амністію. У склад комітету ввійшли: Білоруська Селянсько-Робітничка Громада, Комуністична Посольська Фракція, Незалежна Хлопська Партія (група Восвудзкого), Незалежна Соціалістична Партія Праці (Дробнера), Жидівська Соціально-Демократична Робітничка Партія (Полєв Сіон) і зі Сх. Галичини партія «Волі Народу». Як бачимо, то до комітету ввійшли самі найлівоїші соймові та позасоймові групи. «Селянський Союз», що, як ми подавали, почав переговори щодо кооперації з партією «Волі Народу», в даному випадку з нею не солідаризувався і в комітеті участі не бере.

Секретаріат комітету видав уже відповідну відозву до всіх селянських і робітничих партій, в якій закликає їх, щоб стали до боротьби за повну амністію для політичних в'язнів усіх категорій. Боротьба намічена при допомозі масових віч, зборів і збірних меморіалів до уряду з домаганням амністії.

З судової салі.

За приналежність до Української лікської Організації.

Львів, 29. червня 1926.

В понеділок дня 28. ч. н. розправа не могла відбутись, бо закорі один з присяжних суддів. З цього невідійного клопоту суд хоче вийти в той спосіб, що покличе заступника. Але заступник не сидів на розправі до кінця і тепер треба буде йому багато річей повторити. Заступник цей мешкає поза Львовом, тому старались вже вчора комунікуватись з ним, але це не вдалося. Колиб і ним комунікуватись з тим заступником присяжного судді не вдалося, то розправа могла би провідатись. Не виключене, що третійдену розправу на передодні проголошення присуду мусили би відложити і шераз повторити перед новою каденцією присяжних суддів.

Біржа.

Гроші.

Курс долара в приватних оборотах дня 28. червня вагався дуже. Наслідком значної податі й обнищення офіц. курсу Банку Польського до 961 — долар упав на приватній біржі аж до 970. Однак попозудні на вістку, що в Варшаві офіц. курс не змінився (1000 зол.), курс знову підійсся до 985 при напівній тенденції. Амер. долар 985—987, канадійський 972—977.

Збіжжя.

На базарі дуже обильне оферування при сильному зацікавленні. Передусім блішій обороти в жито. Попит за жменем і в'язом. Спорадичні трансакції в пшениці нового збору, з доставкою на вересень, плавали льоко Стояни 2950 зол. Тенденція на загаль знизжова, настрій дуже оптимістичний. Ціни очікують без трансакцій: пшениця цв. красна біла 42—43, пшениця червона 4450—4530, жито галицьке 2650—2750, ячмінь пастуший 2825—2925 овес галицький 3250—3350

Ne misceantur sacri profanis.

Під увагу нашим діячм-кооператорам.

Кооперація у своєму заложенню аполітичним соціальним явищем і тому розумінні, що у її нутрі не можна вести ніякої політичної акції, євєпє атрісіо. Успіх кооперативної діяльності буде запевнений тоді, коли праця органів кооперативу — управи, надвірної ради і загальних зборів, стане вільною від постійно-політичних терть і обмежиться виключно до господарської і загальноосвітньої діялки. Це забезпечення від партійно-політичних терть і політичної злоби дня досягла кооперация в той спосіб, що творила окрему національно-кооперативну організацію, у нас в Галичині українську, москвофільську, польську і — жидівську, — або окремі кооперативні організації для певних політичних партій, прим. в Німеччині католицьку, соціально-демократичну і т. д., до якої належали члени даної нації або партії. Такий стан забезпечував кооперативні установи від внутрішньої національної чи політичної боротьби, а тим самим допомагав їхньому розвитку і скріпленню. На кожний випадок керівники кооперативних організацій старались бути далекими від терору й товариського бандитизму, задержуючи у взаєминах з іншими культурні прийоми і не спадуючи ніколи до рівня вуличної демагогії.

Студіуючи перед війною польсько-німецькі економічні відносини в Познанщині, мав я нагоду на місці переконатися, як далекими були тодішні польські кооперативи у своїй діяльності й у своїх виступах від пустої крикливої демагогії і як твєрєзо старались використати в практиці все, на що позволяли дані обставини, відділюючи від своєї роботи всяке патріотичне пустомельство. Це було основою великої моральної (не тільки господарської!) сили й великих громадянських впливів і значіння польської кооперации в Познанщині і не голова польського соймового клубу в пруському соймі чи німецькому райхстагу, але керівник польської кооперации, так зв. патрон ксьондз Вавжінняк і його наслідники кермували дійсно польським громадянством Познанщини. Але їхні збори в поодиноких кооперативах, чи зїзди представників кооператив були справді поважні ділові, знові вільні від вуличної крикливості. Інакше було в Галичині, де польська кооперация, не зважаючи на шедрі підмоги з публичних фондів на організацію, не виказала тої сили, що познанська, а то головню по причині відомої галицько-польської тромтрадїї.

Оскільки справа в дозований галицько-українській кооперации, то відносини були задовольнячі. Не було у нас тут політичних терть і партійно-політичної боротьби тому, що майже без винятку весь кооперативний рух був започаткований і ведений членами чи симпатизантами одної політичної партії — національно-демократичної, бо інші українські партії а властиво їх члени грали або дуже малесеньку і зовсім льокальну роллю в кооперации, пр. радикальна партія, або не грали ніякої, пр. соціально-демократична. Відсутність партійної гризні скріпляла розмах організаторів і довела

Мушиш бути моєю!

ставою проханням по випробуванню
і який пиріжкового екстракту АГРУМІНА.
Генеральне представництво на Польщу:

ТІТАНИ, Львів Різняцька 8.

1247a) 50—70

ши свою рідну! Це мусять мати на увазі особливо ті одиниці з нашої вищої інтелігенції, що під яким-небудь претекстом відомлюються часом з під загальної карності, "перепачкуючи" тихцем свої діти не тільки до польських районних державних шкіл, але нерідко й до чужих шкіл приватних (н. пр. польської "Notre Dame", т. зв. німецької-євангеліської і т. п.) за вдвоє, виїздеро, а часом і в десятеро більшою школьною оплатою, як у приватних школах УПТ. Це психологічний наслідок слабкої волі і недовіри у власні сили та рабського тяготіння до чужого

жкий декламаторський хист. П. Степан відспівав прегарно та: сольоспів до Франкової вірши: "Як пошуєш віноч", "Розжалобалася душа моя" і "Із сава моя", за що зібрав вповні заслужену бурю оплесків. Всі точки співу виконав співачний гурток під проводом п. Т. Купчинського.

НОВИНКИ.

— **Спогади Чикаленка частини III.** (к нець). Адміністрація "Діла" повідомляє отримати. Передплатники, що авдали вже 3 частину Спогадів Чикаленка, однак серед теперішніх скрутих часів, не можемо дати їх даром, як додаток, як попередні 2 частини. А проте, бажаючи піти на зустріч нашим П. Т. передплатникам, які мають вже 2 попередні частини, рішилися ми дати за половину книгарської ціни, себто за 1:50 зол., з порученням пересилкою, 2 зол. Передплатники, що не впилилися передплатити, не мають права користуватися з цієї ціни. Для нових, що пришлють чвертьрічну передплату, і старих, які нічого не впили всі три частини, 7 зол.

— **Шкільні записи до народних приватних шкіл УПТ. у Львові** відбудуться від 29. червня до 2. липня п. р. включно передполуднем і пополудні. Наші школи: 1. На городецькій: а) 7-ми кл. хлопчача школа УПТ. ім. Гринченка, вул. Городецька ч. 95; б) 7-ми класова дівоча школа УПТ. ім. Гринченка площа св. Юра ч. 5. 2. На Стрийській: 7-ми класова дівоча школа ім. Т. Шевченка і хлопчача 5-ти класова школа при дівочій учительській семінарії УПТ, вул. Мохнацького ч. 12. 3. На Личакові: 5-ти класова мішана школа ім. князя Льва при мужеській учительській семінарії УПТ., вулиця Круярська ч. 15. 4. На Жовківській: 5-ти класова мішана школа УПТ. ім. кор. Данила, вул. Жовківська ч. 62. 5. В Клепарові: 4-ро кл. мішана школа УПТ. ім. Франка (кодо церкви). 6. В Левандівці: 4-ро класова мішана школа УПТ., вул. Варшавська ч. 8.

— **Утеча українських саботажистів з в'язниці.** Такий заговор ушварив собі "Газета Поранна", щоби збільшити продаж свого правдомовного органу і кару 12 обвинувачених Українців у процесі, безпосередньо перед заступом. У статті на що сенсаційну тему оповідається про давно приготовлений план обвинувачених, які при допомозі своїх відвідувачів одержали всі засоби потрібні до перізання залізних ґрат. Поліція знала про ці затії, але жда-

ла аж до останньої хвилини (Просто не вилізши, а забави). Аж нарешті зробила в келіях ревізію і найшляхтійша пильність з... англійської стала. Все це було би дуже цікаве, якби було правдою. А правдою є те, що вже з тієї ж причини, в одній з келій, куди ввели одного з обвинувачених, найближчий порожній кулець пильності, в спадщині по старих в'язнях. Про це тоді референт кримінальних історій навіть не хотів згадувати, аж тепер пригадали собі, на що, — не тяжко додуматися...

— **Іспит зрілості** вступу А державної української гімназії в Перемішській відбувся в днях 17—20. мая 1926 під проводом директора Михайла Грипака. Іспит здали: 1. Айдер Великий, 2. Бузат Іван, 3. Рабеш Володимир, 4. Гук Степан, 5. Дачинин Юрій, 6. Демичук Борис, 7. Заремба Ярослав, 8. Йоллек Йосиф, 9. Ковалек Іван, 10. Козак Тимотей, 11. Костишин Володимир, 12. Крайчик Микола, 13. Красник Іван, 14. Кусько Михайло, 15. Лавешський Олександр, 16. Лемеха Михайло, 17. Ломинський Володимир, 18. Ляйхтер Макс, 19. Малиновський Степан, 20. Мельник Іван, 21. Райф Віктор, 22. Скиба Іван, 23. Скубин Богдан, 24. Сосновський Іван, 25. Філь Іван, 26. Хробак Василь, 27. Щурко Володимир, 28. Янда Володимир, 29. Ярпін Петро. — Репробовано двох, до устного іспиту не допущено двох в наслідок злого вислідку письмального іспиту.

— **Крадуть як коуки.** Від кількох літ у державній фабриці тютюну у Заболотів, біля Коломиї, краді тютюну цілими мішками та перепродавали його. Перепродажкою займалися різні жидівські посередники: Аделсберг, Еренберг, Іванер, Беркович, а провід усього спочинав у руках коломийського шкляра (і) Цигельшлага-Галзера. Нема сумніву, що ініціатива виходила від урядовців фабрики, з якими крамарі були в порозумінні. Головних винуватців пукнуть при допомозі урядового слідства.

— **Ucrainica.** У 174 ч. "Pravopress" з 16-го н. м. у відділі "Slavische Rundschau" надходимо інформації про річний бізнес української белетристики на Радянській Україні, на підставі статті О. Біленького з 2—3 ч. "Червоного Шляху", про матеріальні умовини українських композиторів, на підставі статті О. Костенка в 22 ч. літературного додатку до "харківських Вістей" і про нововидану

книжку Українською Академією Наук проф. Василя Даниленка "Археологічна мистецтва Київщини". В новинці про перше питання цікавлять цікаве явище, що між великою кількістю оповідань і нарисів нема ні одного справжнього роману, а причину цього добувають по словам Антоновича-Даниловича (автора "Заполюшенні селухів") у тім, що коли радянський письменник вступає в яку організацію, то його питають про партійне "віру", а не про талант. Композитор Костенко розповідає, чому ні він, ні його товариші не в силі влізти до композиторської опери: усього день мусять бігати по деклях, щоби заробити місячно від 50—70 карб., живучи на рівні шоденного парібінка. Іх творів нема змоги кому видати, а ті, що видані, не розходяться.

— **Дотепний президент.** Варшавський майор Врублевський заповів відітти перед своїми жовірами про "Марш Плуудського як творця польської армії". Але це йому не помогло, бо того самого дня перед відіттом його арештували, як одного з запізорених у хабарництва при військовій брації.

— **Залита Одеса.** Над Одесою обірвалася останнього тижня хмара, так само як над іншими містами. Хоча злива тривала там тільки пів години, буря, що супроводила її, встигла за цей час повиривати дерева та повививати шибви в усьому місті. Одночасно падав величезний град, який деякі вулиці вкрив ледом, мов у зимі. Грудка граду була вишківкою величини і подавали на великі кусти леду. Місто страшенно зачистене.

— **Міжнародні шахові змагання** почалися у Бухаресті. У них візьме участь 17 світових мистців: Шпітман (Відень) переможець в останніх змаганнях на Семерінгу, д-р Відмар (Любляна), д-р Тартаковер (Париж, подав себе за Українця), Реті (Кельн), Рубінштейн (Берлін), Грюнфельд (Відень), Ітс (Лондон), Зноско-Боровський (Париж, Росіянин), Прокек (Прага), д-р Броді (Кольшвар), Козле (Антверпен), Вукочич (Загреб), Монтичеллі (Падуа), Такач (Відень).

— **З хроніки самовбивств.** Каменитий сторож Йосиф Сметана, підпивши собі, хотів отруїтися йодиною, а старий Євген П. випив по тверезому, в такій самій намірі, сільного квасу. Оба пішли до шпиталю, щоби повернутися до життя.

Павло Лішинський записує брацтво 100 золотих на свійому домі. В 1654 р. Василь Білогорський сплачує 120 золотих зятягнених у брацтві довігу. А коли розгорілася боротьба за львівське владичтво поміж Шумлянським і Свинстельницьким, то богоявленське брацтво під проводом пароха Івана Ясинського стануло зразу і до останка зидержало по стороні першого. 28. жовтня 1671 р. добуває брацтво в короля Михайла Корибута привілей на курення горівки, а 20. серпня 1677 р. привілей Яна III, який роборуючи привілей своїм попередникам, дає брацтву дозвіл на варення пива в користь братського шпиталю і вбогих парохій.

Страшним для передмість взагалі, а для богоявленської церкви особливо був останній з татарських нападів на Львів під проводом Шебас Гірея в 1695 р. Розлючений невдачею татарський ватажок спалив оба передмістя, при чому Богоявленську церкву спалив у купі з позоношеними до неї трупами своїх воїків, яких "скверні стержа" (шпига cadaver) мали по словам сучасника спорофанувати християнське місце молитви. Як не як, а Богоявленське брацтво не заломило рук над згарішими. Правда, з того часу не чуємо вже про богоявленську школу ані шпиталь, але те, що на швидко руку далось відбудувати, відбудовано. Перш за все відновлено братські привілеї та на-

дання, заложено нові братські книги, як "Артикули належаче до порядку брацтва" (1710) "Ресстри братських приходів і розходів" (1705—1794) та відновлено 1717 р. "Помяник", украшений оригінальними заставками та мініатурами. Переведена 1743 р. канонічна візитація застала вже богоявленську парохію в стані зростаючого з дня на день розквіту.

3 візитаційного звідомлення, збереженого в III. томі славних "Візитацій М. Шадурського" (Нац. Музей, Ч. XV.), довідуємося чимало інтересного про стан нашої церкви. "Церков деревляна, добра — читаємо там — гонтою побита, закладена на ґрунті частини дарованому під будову церкви галицькими передміщинами, вчасні набутому для цієї мети брацтвом".

Відбудована після пожежі 1695 р., в першому десятилітті XVIII. віку була посвячена окол 1711 р. тогочасним катедральним офіціалом о. Денисом Сенкевичем, якого позатим знаємо як талановитого малювача і ритівника. В церкві було три літарі та повний іконостас, "зпечерскагоболагоблону у малерскагоболаго под Fangult malowanu". Позатим у самій церкві було 22 великі образи.

Поміж літургічними книгами стрічалося два напестольні євангелія, оправлені в срібло, а крім того багато рукописних та друкованих книг львівського та київського друку в

дорогих переплетях. Серед риз стрічалося чимало злоголівів, шитих перлами зі срібними гузиками і такий хрестами та "бляхами". Одначе найкраще про заможність церкви, брацтва і парохії свідчить церковна "аргентерія", з якої на перший план висуваються такі позиції, як срібний, золочений хрест з постументом "slawosweską gobolą gobolony", другий срібний і золочений хрест безпідставки, третій срібний з підставкою, срібна золочена пушка на причастя, чотири срібні золочені чаші, з яких одна виконана "moskiewska gobolą", чотири срібні лампи, два срібні ліхтарі, св. Дух у виді голуба зі срібля (Spiritus Sanctus in figura Colombea srebrym cum foto) шість великих і дві менші срібні корони на іконах, чотири великі і три малі срібні діядеми з золоченими буквами самоцвітами, срібний агнець, також кадильниця, чимало вощ, перел, коралів і самоцвітів, що разом узавши причиноювалося до блиску і "ліпоти" тої передміської церковці, на вид якої росли серія її ктиторов і благодітелів.

Далі візитаційне звідомлення описує цвинтар довкола церкви, "около ораркнионного розгядніє", з кількома хатками церковних чиншівників на ньому, резиденцією пароха і школою, а все те в тіні саду, зпоміж якого здіймалася дзвіниця як і церква деревляна. Сумаричним переліченням церковних "муніментів" закінчується візитація церкви і па-

рохії, якій не довгий уже судився вік.

1799. р. австрійський уряд, переводячи відому "концентрацію" парохій, скасував м. м. Богоявленську і продавши на ліцитації саму церкву і дзвіницю з її ґрунтами, прилучив парохію до Успенської. Крайшу частину церковної обстанови забрав катедральний сотрудинок о. Осип Білинський до св. Юра, гіршу частину забрано до успенської церкви. Непригожу нікуди решту зложено в державному магазині, на який замінено костел св. Миколи по скасованому чині Тринітарії.

"Аргентерія" богоявленської церкви опинилася в депозиті ставропігійського брацтва, куди теж не без підступу забрано богоявленські дзвони.

Так перестала існувати одна з українських парохій Львова, що по обчисленням з 4. мая 1801 р. обіймала 835 душ, а за собою мала пів тисячеліття історії. Лішилася по ній тільки "храм" на Йордан, з того часу обходжений та святий Успенською церквою та її сотні вже розкопаних і ще спочиваючих в землі тлінних останків наших передміщан, що колись "во єдну раду і во єдну віру" з міською Ставропігією ставали в обороні прав, віри і нашої руської.

Страшні переживання облоги і бої в чому не перерилими дальшого розвитку богоявленського брацтва і парохії. Вже в січні 1649 р. добув для собі брацтво привілей король Яна Казимира з рік згодом якийсь